

EPIRUS SACRA.

①AK 1-4

G. Daxia
Εργ. Κορίθου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΕΩΝ ΑΡΙΘ. _____

Τὴν παράδοσιν τῆς ἑθνικῆς φιλοσοφίας τῆς Σοῦας ὀφείλομεν εἰς τὸν ἐνενομημένον ὁπαδὸν αὐτῆς Ἐπίκτητον. Ὅπως ὁ ἀρχ. Ἀντωνίος θεωρεῖται ὁ πατρὶς θεμελιωδῶν ἀρχῶν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, ἂν καὶ οὐδὲν αὐτὸς ἔγραψεν, ἴστω καὶ ὁ Ἐπίκτητος εἶναι ὁ ἀπόστολος τοῦ Ζήνωνος, οὗ τὴν φιλοσοφίαν τὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπιποθῆς ἐδίδαξε δι' ὄρατον τοῦ βίου. Ἡ ἔνδοξος τὴν ὀψεύουσα τῆς ἠπειροῦ, ἧς εἶχε φιλοζενήσει καὶ τὸν ἀπόστολον παύτον, ἔσχε εὐτύχημα γὰρ ἀκούσθαι αὐτὸν ἐπὶ τριακονταεταίαν διδάσκοντα τὴν ἑθνικὴν τῆς Σοῦας. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ τῆς μικτοῦλης προσήθη καὶ ἔγιντο τοῦ μικτοῦ ὀμιλητῆς ὁ μετὰ ταῦτα στρατηγὸς Ῥωμαίων Ἀρριανὸς ὁ Μικρομηδῶν οὗτος εἰκόσθη τὰ ἀφουστῆνα μαθήματα διῶσι καὶ ὁ Ἐπίκτητος τὸν ἑμφράτην Μικρομηδῶν οὐδὲν ἀβήμα γραπτὸν μνημεῖον. Εἶναι α') τὰ 4 βιβλία τῶν "Ἐπικτητικῶν πτερβῶν" καὶ β') τὸ "Ἐχειρίδιον", περὶ οὗ ὁ Ἄγγλος John Lubbock ἀπεφάνητο, εἶναι "τῶν ἐργαστηρίων βιβλίων τῆς καθόλου φιλοσοφίας" καὶ ὁ Croiset "ἑσπανίων βιβλίων πάσης ἑποχῆς καὶ πάσης χώρας" (σ. 911). Ἐτέθη, ὅτι δὴ ἔχει

¹ νομίζομεν, ὅτι δὲν ἀφιστάμεθα τοῦ ὀρθοῦ φρονούντες, ὅτι εἰς τὴν σχολῇ ταύτην ἴστω ποτὴ ἢ ποτὴσθῆς ἠπειρος ἰδίᾳ τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς ἑθνικῆς, δι' ἣν ἐκπορφήθη ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἠπειρώτου καὶ ἡ ἔκμονή αὐτοῦ εἰς τὰ πατρία. Γνωστὴ ἀνά τὸ Πανεπιστήμιον ἢ φιλία καὶ ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ, ταύτην ἐπεβεβαίωται ἡ ἰσχάτως ἀναμαλφθῆσα ἐν μικρομηδῶν θαυμασία ἀρχαία βασιλική, ἧς διὰ τῶν μουσειμῶν τοῦ βασιλεῦς παριστῆναι φέρους μορφῆς κατέστη τὸν κόσμον. ² The pleasure of life 1986. Ἀρίστην ἐκδοσιν ἀρχαίων ἔχομεν τὴν τοῦ Ἐρρικου Schenkel ἐν τῇ τεύθενεῖα βιβλιοθήκῃ, editio major 1946 μετὰ τοῦ "Ἐχειριδίου" σ. CVI, 740 καὶ 38: "Epicleti dissertationes ab Arriano digestae ad fidem manuscriptorum Vaticanorum recensuit - Accedunt fragmenta, Enchiridion ex recensione Schweighauseri, Gnomologium Epicleteorum reliquae. Indices. Λεξικὸν καὶ εὐρετήριο δατυλιστικὸν ἢ ὀπίσθεν, ἐπιπέδον καὶ ἀλλοῦσθ". Τοῦτο ἴστω εἰσὶν ἀλλοῦσθ ἐπιπέδον

οὐδεμίαν ἐπίδρασιν χριστιανικὴν, καίτοι αὐτὰ ἀναφέρει μετ' εὐταθείας
 τοὺς «Γαλιθαίους» (ΙV, 7, 6). ἄλλα τὸ καινότερον ὕφος, ὅπερ ἀνάγκη μὴ
 εἶς τοὺς πρῶτους διαλόγους, ἀλλὰ πρᾶξις δια συκνῶν παραδειγμάτων, ἢ
 πρῶτος, τὸ ἀνεπιγύδιστον, τὸ ἀποφθεγματικόν, τὸ τραχὺ καὶ ἐπιτακτικόν,
 ἵνα πάντες ἀπτόσθαι τῆς ἐγγυγιῆς λογιστικῆς τῶν χρόνων ἐπεικῶν. ἂν νο-
 ῖζετο, ὅτι διαβάσειε τὰς καθολικὰς ἐπιστολὰς τῆς Κ. Διαθήκης ἢ τὸν «Ποι-
 ῖνα τοῦ Ἑρκᾶ»; ἢ ὅτι ἔχειε τὸν Παῦλον ἐνώπιον, ὅταν ὁ ἔθνικός οὗτος
 οὗτος διὰ τοῦ αὐστηροῦ καὶ συναρπαστικοῦ τρόπου ἀπελευθύνει τὰ παιδα-
 γηγικά μαθήματα ἢ τὰ ἄρθρα τῆς ἡθικῆς εἰς τοὺς ἀερόατος ὡς θέσφατα
 αἱ θεοκράτους νόμον; Πάντως αἱ παραδόσεις τοῦ Παύλου ἦσαν νηπι-
 ἀρὰ τοῖς πικροποιήσεως καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἀνεκινώσαντο ἀπλήστως
 τὴν αὐτῶν πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου τῶν ἔθνῶν ἐννοηθῆναι, ὡσεὶ «ε-
 λθὲν παρακελεύσασθαι» παρ' αὐτοῖς καὶ παρατείνει τὴν διαδρομὴν εἰς τὴν θεο-
 κτικὴν πόλιν τοῦ Θεοκράτου. Ἐκεῖ καὶ ἄλλα πρὸς τοὺς ἀποστόλους ὁ
 τίτλος ὁμοιωτά. Ἐξ ἀσκήτων γονέων κατακόμης ἐπὶ τῆς ἡθικῆς ὡς δούλος
 ῥώμης, ὅπου γυμναστικὴ ἐπὶ τῆς ἀπελευθέρωσης ἐπέδοθη εἰς τὸν ἀρχαῖον
 ἀπελευθέρωσιν ἑαυτὸν καὶ ἀπὸ τῶν παθῶν καὶ νὰ καταστῆ ἱκανὸς νὰ
 ἀφῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀσκήτην ταύτην ἐκλυθῆναι. Ἡρξασθαι τῆς
 ἀσκήσεως ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης, τῆς νέας βαθυῶν, μέχρι τοῦ 94 μ.κ., ὅτε
 τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων ἐξεδιῶθη ὑπὸ τοῦ Δομιτιανοῦ καὶ ἀποκα-
 τᾶσθαι εἰς θλιμώσιν.

εἰς τὴν ἀνάστατον καὶ δεινοπαθοῦσαν ἐκείνην κοινωνίαν ἐχρεώθη
 ἰσχυρὸν ἀντιφάρμακον. Μετὰ τοὺς χριστιανούς καὶ Ἰουδαίους, οἵτινες
 ἐδιώκοντο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἔβαλλον τὴν ῥωμαϊκὴν γῆν διὰ τῶν αἱμάτων,
 ἔμετο ἢ μῆνις τῶν αὐτοκρατόρων καὶ εἰς τοὺς φιλοσόφους. Ἡ παροικιῶδης
 ψυχῆ ἀπάθεια ἔπρεπε νὰ θαυματουργήσῃ ὡς τονωτικὸν εἰς τὴν πάσχα-
 ἀνθρωπότητα. Τώρα ἔπρεπε ὄντως νὰ ἀποδειχθῆ «ἱατρικὸν ψυχῆς τὸ τοῦ
 σοφοῦ σκοπεῖον». Ἡ γύπυ προέρχεται ἐκ τῆς ἀποσιχίας τῶν προδοτικῶν

ἢ ἐκ τῆς ἀσπυθείας τῶν κεντημένων καὶ ἐξ ἄλλων κακῶν, ἅτινα ἀδουήτως
 πισυμβαίνουσιν ἡμῖν. Πῶς γὰρ τηρήσωμεν εἰς ὅλα αὐτὰ τὴν ἀπαρραξίαν; ἔσθ' ἂν
 τις φθῆναι, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν· ὅθεν ὁ ἐπίμνητος
 δογματὴς «τῶν ὄντων τὰ μὲν ἔσθ' ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῶν· ἐφ' ἡμῖν
 εἰνὶ ὑπόστασι, ὄρκῳ, ὄρεξι, ἐκτετακτοῦ καὶ ἐνὶ τῷ ὅσῳ ἡμέτερα ἔργα· οὐκ ἐφ'
 ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτήσις, δόξα, ἀρχαὶ καὶ ἐνὶ τῷ ὅσῳ οὐκ ἡμέτερα ἔργα
 Ἐγχ. 1, καὶ Διαφρ. 1, 1). Κατὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν εἶναι ἐκείνων,
 ὧν ἡ ἐνέργεια ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως ἡμῶν, καὶ τούτων οὐκ ἔστι
 λοιπὸν γὰρ τυπώσθαι ἐπὶ τῷ θανάτῳ φιλαρέτου, ἀφοῦ τοῦτο ἐκφύγει τῆς ἐξου-
 σίας ἡμῶν; Τὴν βίβλιν δὲν δίδομεν ἡμεῖς, ἵνα ἔχωμεν αὐτὴν ὑποχείριον. Τὰ
 οὐκ ἐφ' ἡμῶν εἶναι δι' ἡμᾶς ἀγνοήσια «ἀδιάφορα». Δὲν εἶναι λοιπὸν κατ'
 ἰστίαν κακὰ, καὶ μόνον ἡ περὶ αὐτῶν γνώμη ἡμῶν δύναται γὰρ βλάψαι ἡμᾶς,
 φ' ὅσον δὲν θεωρήσωμεν ταῦτα ὡς ἀδιάφορα καὶ μηδὲν δύναμενα γὰρ ἐπι-
 ερασῶσιν ἡμᾶς. Πρὸς τὰς τοιαύτας «φαντασίας» ὁ ἀληθὴς ἀσκητὴς δίδον γὰρ
 ὑμῶν ἑαυτὸν· διότι εἶναι «μῆλας, γέχει ὁ ἀγῶν, ἡ θεῖον τὸ ἔργον, ὑπὲρ
 ποιηθείας, ὑπὲρ εὐροίας, ὑπὲρ ἀπαρραξίας, τοῦ θεοῦ μέμνησο, ἐκείνον ἐπι-
 ατοῦ βοήθον καὶ παραστάτην... ἄρον τὸν φόβον τοῦ θανάτου καὶ φέρε-
 τας θέσεις θρόνας καὶ ἀσφαπᾶς (κατὰ τρικυμῖαν ἐν χειμῶνι) καὶ γνῶσι,
 τὴν γὰρ ἐστὶν ἐστὶν ἐν τῷ ἡγεμονικῷ καὶ εὐδία». (11, 18, 27), Περὶ τῶν «δογμά-
 τῶν» τούτων, ὡς ὀνομάζει τὰς ὑπολήψεις ἢ γνώμης, γράφει ἐν ἐκτάσει ὁ
 πικτετος καὶ δὲ ἐν τῷ 19 κεφ. τοῦ Β' βιβλίου καὶ προσπαθεῖ γὰρ ἀπαρ-
 ἀξῆ ἡμᾶς τοιούτων προλήσεων καὶ καταστάσεων: «ἐντεῦθεν ἐκ τῆς διανοίας
 ἔθεται... γύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, φθόνον, ἐπιχαρειαίαν, φιλαρχυρίαν, ματα-
 ρίαν, ἀερασίαν». Ἄλλὰ ταῦτα δὲν εἶναι δυνατόν ἄλλως γὰρ ἐκβάλλει

Καὶ ὁ μέγας βασίλειος εἰς τὸν πρὸς τοὺς γίους, «Παραίνεσιόν», κεφ. ε' γράφει:

ἡμῖν δὲ οὐκ ἀγῶνα προκίεσθαι πάντων ἀγῶνων μάλιστα... ὑπὲρ οὗ πάντα ποιητέον ἡμῖν
 πονητέον.

λέγει, "εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸν θεὸν ἀποβλέπων... τοῖς ἐκείνου προστά-
μασι καθωσιμῆτος". Δὲν εἶναι ἄλλως δυνατόν ν' ἀπαλλαγῶμεν τῶν περιστοι-
χούντων ἡμᾶς κακῶν, εἰ μὴ δι' ἀρετῆς, "ἡ ἀρετὴ ταύτην ἔχει τὴν ἐπιθετικὴν ὑ-
δαμονίαν, ποιῆσαι καὶ ἀπάθεια" (I, 4, 3). Ὁ λόγος ὁ ἀρχὴν λοιπὸν τοῦ Ἐπιτεταίου
στρέφεται εἰς τὴν ἠθικοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς κοινωνικῆς μορφώ-
σεως καὶ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐπιστροφῆς διότι ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Ἐπιτεταίος
θεωρεῖ αὐτὸν ὡφέλιμον τοῦ πλάτους.

Ὁ βελτιστοποίησις εἶναι, ὅτι αὐτὸς ὁ τόσον αὐστηρὸς πρὸς ἑαυτὸν,
ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους μετριάσει τὴν τραχύτητα καὶ ἀσπραχίαν τοῦ
Ζήνους, διδάσκων, "ὅτι φύσει κοινωνικοὶ γινόμεθα" καὶ ὀφείλομεν ταύτην
τὴν κοινωνίαν πρὸς πάντας νὰ τηρῶμεν (Διατρ. II, 20, 13) "ὀρμήκων ἀπὸ
τῆς φυσικοῦ ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ εἶναι καὶ φιλαλληλοῦ καὶ ἡδέως
συναμαστρέφονται ἀνθρώποις" (III, 13, 5). Ἐκ τῶν τριῶν "τόπων", δι' ὧν δύναται
τις ἀσελοῦμενος ν' ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός, "δεύτερός ἐστιν ὁ περὶ
τὸ καθῆκον· οὐδεὶς γάρ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, ἀλλὰ τὰς σχέ-
σεις τηροῦντα τὰς φυσικὰς καὶ ἐπιθετοὺς ὡς εὐσεβῆ, ὡς υἱόν, ὡς ἀδελ-
φόν, ὡς πατέρα ὡς ποτῆν" (III, 2, 4) καὶ δὲν δύναται τις ~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~
~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~ ~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~ ~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~
~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~ ~~ἀποβῆ κατὸς τε καὶ ἀγαθός~~ νὰ ἀπολαύσῃ
ἀγαθόν "ἂν μὴ τι εἰς τὸ κοινὸν ὡφέλιμον προσφέρῃται" (I, 19, 13). Προσπαθεῖ
πάση δυνάμει νὰ πείσῃ ἕκαστον πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κυβερνᾷ αὐτὸς
ἑαυτὸν διὰ τοῦ αὐτεξουσιοῦ καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς βουλήσεως καὶ νὰ
ἀποσυρῶν τὴν ψυχὴν τῶν παιδῶν. Ἡ ἠθικὴ ἀγωγὴ προσπαθεῖται ἡμῖν
ταύτην τὴν ἀποσυρτικὴν ἀγγέλιαν, "ἡς ἐπιμελούμενος, γίγναι, καὶ ἐν
ἧ τὰ σαυτοῦ τιθέμενος οὐδέποτε κωλυθήσῃ, οὐδέποτε ἐμποδισθήσῃ, οὐδε-
νάξει, οὐ μέμψῃ, οὐ κολακεύσει οὐδένα" (I, I, 12).

Κατά πρώτον δέ διδάσκουσιν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι δέον γὰ μάθωμεν τούτο
 "ὅτι ἔστι θεός καὶ προνοεῖ τῶν ὄντων καὶ οὐκ ἔστι λαθεῖν αὐτῷ, οὐ
 μόνον ποιῶντα, ἀλλ' οὐδὲ διανοοῦμενον ἢ ἐνθυμούμενον" (II, I, II). Τὴν
 πανταχοῦ παρουσίαν τοῦ θεοῦ ἐξάγει ἐκ τῆς σιλοπιτικότητος καὶ τῆς κα-
 νονικῆς τοῦ κόσμου λειτουργίας, περὶ οὗ οὗτος φροντίζει ὡς περὶ οἰκίου πράξ-
 ματος· διό "καὶ ἐπίτραπον ἐκάστη παρέστηκε τὸν ἐκάστου δαίμονα", ὥστε
 καὶ ὅταν κλεισθῆτε ἐνός τοῦ κοιτῶνος καὶ τοῦ κοιτῶνος καὶ τοῦ σιότος,
 μή γίγεται, ὅτι εἶσθε μόνοι, διότι δὲν εἶσθε "ἀλλ' ὁ θεός ἐνδον ἔστι καὶ
 ὁ ὑμέτερος δαίμων ἔστιν" (I, 14, 12-14). Τούτων οὕτως ἐχόντων διερωτᾶται
 "ποῦ μοι καιρός ἐστὶ μαντεύεσθαι;" (II, 7, 3). καὶ ποιοῦμενος διαφόρους συ-
 ρροχισμούς, δι' ὧν αἰεταὶ ἢ ἀναγκαιότης τῆς μαντείας, ἐπιφέρει, ὅτι δὲν
 εἶναι ἀνάγκη γὰ ἐρωτήσεως, ἀν πρέπη γὰ συκινδυνεύσεως ὑπὲρ τοῦ φί-
 λου καὶ τῆς πατρίδος ἐφ' ὅσον ὁ λόγος ἐπιβάλλει γὰ πράξῃ τούτο ἐκ καθή-
 κοντος, ἀπόδειξις δὲ ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐξίβατε τοῦ ναοῦ τὸν μὴ σπεύσαντα εἰς
 βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος γὰ φονεῦθῃ φίλου (Ἐχλ. 32). Ἡ δὲ πρὸς τὸν θεὸν ἐπέ-
 θεια ἔχεται ἐν τούτῳ, εἰς τὸ γὰ μορφώσωμεν "ὄρθας ὑποτύψεις" περὶ αὐτοῦ
 καὶ γὰ πειθώμεθα ἀκοροθοῦντες αὐτῷ ἐν πάσι τοῖς ἔργοις ἡμῶν (Ἐχλ. 31).
 Ἐπὶ τῇ θέσει τῶν κανόνων τῆς ἀρετῆς πρέπει γὰ χαράζωμεν τὸ πρόγραμ-
 μα τῶν καθυμόνσεων πρὸς τε ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους (33).
 Ἡ ἀκριβὴ καὶ ἀξία τῶν ἐναρτέων πράξεων περιέχεται ἐν αὐτοῖς τού-
 τοις· διότι δι' αὐτῶν ἐξομοιοῦμεθα πρὸς τὸν πανάγαθον καὶ πάγκαλον
 θεόν, ἐξ οὗ τὸ ἡγεμονικὸν ἡμῶν ἐμπορεύεται καὶ μετὰ θάνατον πρὸς αὐτὸν
 ἐπιστρέφει - εἶναι δὲ τὸ ἡγεμονικὸν ἢ ψυχὴ - οὕτως ὁ φιλόσοφος συνδέει -
 ἡμᾶς ἀμέσως πρὸς τὸν θεόν καὶ συνάπτει τὴν ἡθικὴν πρὸς τὴν θρη-
 σκεϊαν. Ἀνύψωσε τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν κηρύττων, "ὅτι γεγονόσμεν ἀπὸ θεοῦ
πάντες καὶ ὁ θεός πατὴρ ἡμῶν ἔστιν" (I, 3, 1) καὶ ὁ κόσμος οὐδὲν ἄλλο

είναι ἡ "σύστημα ἀνθρώπων καὶ θεῶν". Ἐν πάντων τῶν ὄντων μόνον τὰ θεϊκὰ εἶναι ἄξια τῆς συναναστροφῆς μετὰ τοῦ θεοῦ. ἐνεῶθεν ὀνομάζει τὸν ἄνθρωπον "υἱὸν τοῦ θεοῦ", ὡς ἔν τούτου οὗτος οὐδὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ. Ἐν τοιαύτῃ θέσει καὶ περιωπῇ ἰστάμενος δεόν νὰ φρονῇ ὑπέρχουσα καὶ ἀνάτοχα πρὸς τὴν θεϊκὴν αὐτοῦ καταγωγὴν, δι' αὐτὸ γέγει, δὲν δυνάμεθα νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ δεσμά τῆς σαρκός, ἀλλὰ τείνομεν πάντοτε νὰ ἀπέθωμεν πρὸς τοὺς συγγενεῖς (I, 9, 15), εἰς τὸν ἄγρον ἀτέρμονα θίον. πρὸς ἐκεῖνον τὸν κόσμον ὀφείλει ὁ διδάσκαλος νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς νέους καὶ νὰ συνδέσῃ αὐτοὺς μετὰ τοῦ θεοῦ. Ἄλλὰ φεῦ! ἐπιτίχει, "νῦν δὲ τί γίνεται; νεκρὸς μὲν ὁ παιδευτής, νεκροὶ δ' ὑμεῖς. ὅταν χορτασθῆτε σήμερον, κἀθύστε κτάοντες περὶ τῆς αὔριου, πῶθεν φάγητε" (I, 9, 18). Εἶτα ἐξετάζει "πῶς ἔμασα ἔστιν ποιεῖν ἀρεστῶς θεοῖς" καὶ παρέχει μαθήματα ἀποδεικνύοντα ὅτι τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. ὅταν φηγέσθῃ θερμὸν παρὰ τοῦ ὑπερέτου, γέγει, αὐτὸς δὲ κομίσῃ σοι χλιαρόν, μὴ ὀρχισθῆς. Διότι τοῦτο δὲν εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν θεόν, δὲν εἶναι ἀνδράποδον ὁ ἀδελφός σου, "ὅς ἔχει τὸν Δία πρόγονον", οὐδὲ πρέπει σύ, ὅστις εὐρίσκεσαι εἰς τοιαύτην ὑπερέχουσαν θέσιν νὰ καταστέσης σεαυτὸν τύραννον (I, 13, 3-4).

Οὕτω προβαίνει ὁ Ἐπίκτητος εἰς τὸ σπουδαῖον φήγμα τῆς στωικῆς ἠθικῆς ἢ τῆς καθυμολογίας. Ἡ ἔννοια τοῦ καθυμολογίας ἀπορρέει γέγει, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ὡς ποζίτης εἰς π.χ. γνωρίζει τί τὸ ἔρχον τοῦ ποζίτου ἔστι "μηδὲν ἔχειν ἴδια συμφέρον, πρὶ μηδενὸς βουλεύεσθαι ὡς ἀπόλυτον (γρ. ἀπολύτου), ἀλλ' ὡς περ ἄν, εἰ ἢ χεῖρ ἢ ὀπίσθησιν εἶχον καὶ παρκορούθουν τῇ φυσικῇ κατασκευῇ, οὐδέποτε ἄν ἄλλως ὤρχησαν ἢ ὤρέχθησαν ἢ ἐπανελεγκόντες ἐπὶ τὸ ὄλον". (II, 10, 4). Κατ' αὐτὸν λοιπὸν δὲν δύναται νὰ κινηθῇ καὶ νὰ ἐνερχῆται τὸ

ἑαυτοῦσι τὸν προσρισμόν, πρὸ ὃν ἐτάχθησαν, τὰ ἄλλα βῆα
 πράττουσι τὸ καθῆκον καὶ ὑπηρετοῦσιν ἀλογόχως εἰς τὸν ἄνθρω-
 πον καὶ ὑποτάσσονται αὐτῷ. "Ἐν παιδίον μικρόν καὶ ῥάβδῳ ἐταῖνει
 τὰ πρόβατα", ἡμεῖς τὰ λογικά ὄντα δὲν θέρομεν γὰρ πράττομεν τὸ ἴδιον,
 οὐ μόνον δὲν προσφέρομεν τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ
 ἠμαρτοῦμεν αὐτῷ! Πόσον ἀνόμοι, πόσον ἀχάριστοι εἴμεθα ἔναντι τοῦ σο-
 φου τούτου δημιουργοῦ τοῦ μετὰ τσαύτης προνοίας διατάξαντος καὶ
 διέποντος τὰ πάντα! καὶ ἄρχεται, ὡς ὁ Σωκράτης, γὰρ ἐξάρχει τὴν προνοιαν.
 καὶ τὴν ἰδιαίτην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐνοίαν καὶ στοργήν, τὰ
 ἕκαστα προσερχόμεθα, δι' ἣν ἐπροίκισε τὴν φύσιν ἡμῶν καὶ ἐν ἑκάστῃ
 πρὸ τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος ἀναφωνεῖ: "τίς ἐξαρμεῖ λόγος ὁμοίως αὐτῷ
 παινέσαι ἢ παρασεύσαι; ἴ εἰ γὰρ νοῦν εἶχομεν, ἄλλο τί ἔδει ἡμᾶς ποιῆν καὶ
 λοιπῇ καὶ ἰδίᾳ ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον καὶ εὐφρανῆν καὶ ἐπεξέρχασθαι τὰς χάριτας,
 οὐκ ἔδει καὶ σιμῶντας καὶ ἀρουῦντας καὶ ἐσθίοντας ἄδειν τὸν ὕμνον τὸν
 εἰς τὸν Θεόν; "Μέγας ὁ Θεός, ὅτε ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα ταῦτα, δι' ἣν τὴν γῆν
 ἐργασόμεθα, μέγας ὁ Θεός, ὅτι χεῖρας δίδωκεν, ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιτίαν, ὅτι
 ὤζεσθαι γελυθῆως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν". ταῦτα ἐφ' ἑκάστον ἐφυ-
 νεῖν ἔδει καὶ τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον ὕμνον ἐφύμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν
 δωκεν τὴν παρακοροθητικὴν τούτοις καὶ ὁδῶ χρηστικῆν" ² Καὶ ὁ ὡσε-
 ἴστατος φιλόσοφος, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀποσύφρωσιν τῶν ποτῶν ἐξελέγχευεν,
 πάγεται τὰ ἀξιωμακρόντα ταῦτα, ἄπερ οἱ νέοι πρέπει γὰρ ἐκστραθίσωσιν

¹ πρβλ. τὸ τοῦ Δαβὶδ: "εἰ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ἃν ἀνταπώδωκεν ἡμῖν";

² I, 16, 15-21. Εἰς ταῦτα ὁ χριστιανὸς σχολιαστὴς ὑπογράφει: "καὶ οὐ παύομεθα, ὡ' ἐπίκτητε,
 μνοῦντες καὶ γίνοντες ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας" (ψαλμ 118, 14)
 πρβλ. καὶ τὴν ὠχὴν τοῦ μεγάλου ἁγιοσχοῦ: "Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ
 ἡμεῖς λόγος ἐξαρμεῖσι πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου".

« τί γάρ ἄλλο δύναμαι χέρων χωτός, εἰ μὴ ὑμνεῖν τὸν θεόν; εἰ γοῦν ἀγδῶν ἕμην, ἔποιουν οὖν τὰ τῆς ἀγδῶνος, εἰ κύνος, τὰ τοῦ κύνου, γυν δέ λογικός εἰμι ὑμνεῖν με δεῖ τὸν θεόν, τοῦτό μου τὸ ἔργον ἐστὶν ποιῶ αὐτό, οὐδ' ἐγκαταλίψω τὴν ταῖν ταύτην, ἐφ' ὅσον ἂν διδῶταί μοι καὶ ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ὑδὴν παρακαλῶ».¹ Τὰ πρὸς τὸν θεόν λοιπὸν καθήκοντα καὶ τὸ ἔργον τῆς ^{προσωπῆ} δι' ἧς ἐπιχοινοῦμεν αὐτῷ καὶ θαυμάζομεν τὴν χάριν καὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας ἡμῶν, ἐξ ὧν τῶν ἀρχαίων πρῶτοι ἐδίδαξαν ἡμᾶς οἱ ἐσθιωτοὶ οἵτινες καὶ συνέταξαν ὕμνους (ἐνῶ οἱ ἀρχαῖοι ὀρφικοί ὕμνοι δὲν διδύχασον καὶ οἱ διασωθέντες εἶναι νεώτεροι, ἀλλὰ καὶ οὗτοι καὶ οἱ ὀμφικοί πρὸς ἄλλον σκοπὸν συνταχθέντες δὲν ἀποπνέουσι, ὅπως τῶν ἐσθιωτῶν, τὸ χριστιανικὸν ἄρωμα).

Ἐν τούτων θαυμάζεται τοῦ Κηριάνθου ὁ πρὸς τὸν Δία ὕμνος, ὃν καὶ γυν δύναμιθα ν' ἀναγνώσκωμεν, ὡς σπουδαῖον δείγμα, χάρις εἰς τὸν Ἐσθωτῶν, ὅστις διέσωσεν αὐτόν· καὶ θεωρεῖται ὡς ποῦσιμον μνημεῖον τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας περιέχον τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἐσθιωτῶν. Ὁ ἐμπνευσμένος φιλόσοφος καὶ γὰρ θεοσβή ὑποτάσσει τὰ πάντα εἰς τὴν θείαν δύναμιν καὶ διακηρύττει, ὅτι ὁ σοφὸς ἐπιθῶς ὑπέκειν εἰς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, ὅστις εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἀρχὴν τοῦ σύμπαντος. Ἡ ποιητὴς εἶναι νεώτερα, ἀλλὰ μὴ διακόπτονται ὡς πρὸς τὴν ὀρφικήν καὶ τὴν ὀμφικήν παράδοσιν, συγχρονίζουσα αὐτὴν μάλιστα ἐν τῇ ἀναμείβῃ τῶν τύπων.²

¹ περὶ προνοίας I, 16, 5, 15 ἔ. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶναι ὅμοιον πρὸς τὰ Ἀπομνημ. (κεφ. Α' - Γ'). Ταῦτα εἶναι ὁμοίωτα πρὸς τὰ τοῦ Παύλου γράφοντος πρὸς Θεσσαλονικεῖς (Α', ε', 13). «Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς... πάντοτε χαίρετε, διαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ ἠχαριστεῖτε».

² Στοισεῖ σ. 794. Βλ. τὸν ὕμνον παρὰ Παπαρρηγοπούλου, Ἰνθ' ἀνωσ. σ. 94, ὅστις θεωρεῖ αὐτὸ ἄξιον Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ μᾶλλον ἢ ἰθνηκοῦ φιλοσόφου. Stęczy - Metzdorf, Cleanth Hymn in Ioveus, Leipzig, 1935.

· Ο Επίκτατος ἐθαυμάσθη παρὰ τῶν θύραθεν καὶ τῶν πατέρων τῆς
ἐκκλησίας (Γρηγ. Ναζιανζηνῶ, Καίσαριον ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἰσριχίνου, Χρυσόστο-
μου, Αὔγουστίνου, παππαδίου, Γρείγου, Θεοδωρήτου) διὰ τὴν ἀπάθειαν αὐτοῦ,
ἣτις διετρανήθη, ὅτε διεστρεβλοῦτο ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ Ἐρμαφροδίτου.
Τὸ ἀδέσποτον τοῦτο ἀνέμεστον διεσώθη ὑπὸ τοῦ Κέλσου, ἀντιτάξας
κωτὸ πρὸς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Ἰησοῦ. "οὐκοῦν (ἐνν. εἶχεε) Ἐπίκτατον, ὅς
τοῦ δεσπότην σερβελοῦντος αὐτοῦ τὸ σῆμα, ὑποκειδίων ἀνεκπηγμένως ἔχει
κατάσσεις", καὶ κατὰξάντος, "οὐκ ἔτερον", εἶπεν, "ὅτι κατάσσεις";¹

¹ Ἰσριχίν. κατὰ Κέλσου I, VII, 53, σ. 203, ἐκδ. Koelschau. ἀλλὰ βλῆτε καὶ τὴν
ἀπάντησιν τοῦ Ἰσριχίνου: "καὶ ἐπὶ Ἐπίκτατον δὲ ἡμῶς ἀναπέμπει, θαυμάσας τὸ κῆρὸν
μὴ αὐτῷ τελεχθέν, οὐ μὴν ὥστε παραβληθῆναι αὐτοῦ τὸν ἐπὶ κατὰξί τοῦ σῆματος
λόγον τοῖς παραδόξοις τοῦ Ἰησοῦ ἔργοις ἐπιστοιμένοις ὑπὸ Κέλσου καὶ Γόργου" (βλ. εἰς
τὰ Testimonia τοῦ Ἐπίκτατου, σ. VI).

Ὁ Ἐπίκτατος ἐθαυμάσθη παρὰ τῶν θύραθεν καὶ τῶν πατέρων τῆς
ἐκκλησίας (Γρηγ. Νασιανζηνού, Καισαρίου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Ὡριγίνου, Χρυσόστο-
μου, Αὐγούστίνου, Παππαδίου, Γρείγου, Θεοδωρῆτου) διὰ τὴν ἀπάθειαν αὐτοῦ,
 ἣτις διετρανήθη, ὅτε διεστρεβλοῦτο ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ Ἐρμαφροδίτου.
 Τὸ ἀδέσποτον τοῦτο ἀνεκδοκον διεσώθη ὑπὸ τοῦ Κίτρου, ἀντιζάξαντος
 αὐτὸ πρὸς τὴν ἀνέγκαιαν τοῦ ἴχθου: "οὐμὸν (ἐνν. εἶχεε) Ἐπίκτατον, ὅς
 τοῦ δεσπότην στρεβλοῦντος αὐτοῦ τό σκέλος, ὑπομειδῶν ἀνεκπηγύκτως ἔρχετο
 "κατάσσεις", καὶ κατὰξαντος, "οὐκ ἔτερον", εἶπεν, "ὅτι κατάσσεις";"¹

¹ Ὡριγίν. κατὰ Κίτρου I, VII, 53, σ. 203, ἔκδ. Koetschau, ἀλλὰ βλῆτε καὶ τὴν
 ἀπάντησιν τοῦ Ὡριγίνου: "καὶ ἐπὶ Ἐπίκτατον δὲ ἡμῶς ἀναπέμπει, θαυμάσας τὸ εὐχρῆς
 μὴ αὐτῷ γεγενημένον, οὐ μὴν ὥστε παραβληθῆναι αὐτοῦ τὸν ἐπὶ κατὰξιν τοῦ σκέλους
 λόγον τοῖς παραδόξοις τοῦ ἴχθου ἔργοις ἰπιστευμένοις ὑπὸ Κίτρου καὶ λόγοις" (βλ. εἰς
 τὰ Testimonia τοῦ Ἐπικτατοῦ, σ. VI).

chi est i' l'ora: i' uendita di' a' d'ora sp'ia b' i' t'ava
 - vend' d' sp'ia, l'edura, sp'ia, d'ura b' d'ura. d'
 - di' i' d'ura, p'ora p'ora d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - q' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - g' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - u' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'

Ad d' d' d' p' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - u' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
 - d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'

Διάταξις τῆς ἑξαρχίας (Α'- Γ' αἰών) - Ἐξαρχία τοῦ Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ βιθυνικῶτον - Βλέπετε
ἢ Πάρισις ἐν τῷ Ἰλλυρικόῳ καὶ ἐν τῷ Ν. Ἠσέρον - Ἡ γλῶσσα τῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλβανίᾳ - τὸ θέμα τοῦ
Ἰλλυρικοῦ.

Ἡ Νικαίω πολις ἠνάσθη κατὰ τὸ διοικητικὸν τοῦ Παύλου κληρονομία, ὅσην
ἔδειξε στερρὰς τῆς ἰσοσυναμίας τὰς βάσεις καὶ ἀπὸ τῆς Α' οἰκ. Συνόδου ἐξ τὰς ἐφεξῆς
κατενοοῦσιν διὰ τῶν ἐπιφανῶν μητροπολιτικῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων
τῆς Πάλαιας Ἡσέρου ἐν αὐτῶν ἀνήκεν ἐν ἐκείνῃ τῇ συνόδῳ τῷ 325 ὁ Κερκώ-
ρας, ὅστις ἦν ὁ Ὀλοκλόδωρος¹. Εἰς τὴν Γ' οἰκ. Σύνοδῳ (431) παρίστησαν ὁ Νι-
καιοπόλεως Δανάτος μετὰ τοῦ Δωδώνη Θεοδώρου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐξ ἑῶν κατὰ τοῦ
Νεστορίου ἀρχὴν ἀνεδείχθη ἐπίσκοπος τοῦ ἤρωτος τῆς Συνόδου Ἀλεξανδρείας
Κυρίλλου. Ὅμοιαν σίασιν ἐπέδειξαν καὶ ὁ Νικαίω πολις Ἀτιμιῶς κατὰ τὴν
Δ' οἰκ. ἐκκλησιαστικὴν ⁽⁴⁵¹⁾ ἐκκλησιαστικὴν σὺνταξιν κατὰ τὴν ἐκείνην αἰῶνα.
Μετ' αὐτῆς συμπάρεστησαν ὁ Δωδώνη Φιλόδοτος, ὁ ἑρμούσις Μάρκος, ὁ φωνικῶς Ἰωάννης,
ὁ Ἀδριανουπόλεως² Εὐθύχιος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κλαύδιος, ὁ φονικῶς Περικλεῖος καὶ ὁ Κερ-
κώρας Σωτήριος. Πρῶτον φοράν κατ' Ἀθηναγοράν ἐν οἰκουμένην συνόδῳ ἡ Ἡ-
σέρος ἀνενοοῦσιν δι' ὅλην αἰῶνα τῶν ἐπισκόπων. Οὗτος ἐν τῷ ἐκκελευτῶν
ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐκκλησίᾳ ἀπόφασις περὶ τῆς φράσεως ^(ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς τῆς Ἡσέρου) εὐσυναμίας κατὰ τὸν οὐνοῦ
καὶ ὁμοδοξίας πιστεύειν σημειοῦσαι: ἀειώστε ὁμοδοξίᾳ κατὰ τῶν αἰρέσεων οὐ-
δέαστε παραξενικὴ τῆς ὁμοδοξίας ἀποβάσαι μέγα ἀποκόμιον διὰ τοὺς ὁμοδοξοῦς, οἱ
νευ κατέφευγον ἐν δυσχερῶς περιστασίᾳ πρὸς αὐτῶν ζήτοῦντες ἐνίσχυσον, ὡς ἐγένετο
μετὰ τῆς Γ' οἰκ. Συνόδου, ὡς ἔπειτα μετὰ τῆς Α', ὅταν ὁ ἑξαρχὸς Θεσσαλονίκης
διὰ φόβον τοῦ αἰρετικῶν αὐτοκράτορος Ἀναστασίου τῷ 515 ἐπεκοινώνησεν τῷ αἰρετικῷ
πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως Ζηνοδοῦ" (σ. 343 ἑ). Ἄλλ' ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
ἐπὶ πολλοῦ ἐλαθροκλήματος ὑπὸ τῶν παπῶν διὰ τῆς ἀποκομιῆς ἐξουσίας ἐπί τῶν ἐπι-
σκοπῶν τοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἦν μόνον ὁ οἰκουμένην ἐπέκτιστο πατριάρχῃ, καὶ τῆς αὐτονομίας τῆς

¹ Patris, Patre, etc. 113, σ. 125. Κωδικὸς τῆς ἑκκλησίας ἀπὸ φωνικῶν ἀπὸ φωνικῶν.
² αὐτὸ τὸ ὄνομα φέρει ἐπὶ τῶν λατινικῶν πίνακα, τὸν πορὰ Gelzer ἀναφερόμενον "Patrum
Nicaeensorum nomina latine, graece, coptice, syriace, arabice, armenice". edid. H. Gelzer. H.
Hilgenfeld - Otto Auzty. Lipsiae 1898, σ. 42, 166. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἄρχιεπίσκοπος ἢ ἀρχιεπίσκοπος, σ. 68, 163 καὶ
³ Βεβαίως εἶναι παντὴ γραφή τοῦ Ἀδριανουπόλεως. Πρὸς κατὰ τὸν ἵμαξιαν καὶ τὸν οὐνοῦ πατριάρχου
⁴ καὶ τῶν οὐνοῦ πατριάρχου, ὅσην ἐπέδειξε ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ διαρκέσαντος τῆς ἑξαρχίας ἐπὶ
⁵ τοῦ Ἀδριανουπόλεως ἢ ἑπὶ τὸν ὄνομα.
⁶ Ἡ Θεσσαλονικὴ τότε ἦτο ἑξαρχία τοῦ Ἰλλυρικοῦ ἐξουσία ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας. διοίκησιν αὐτῶν ἔχει οὐδεὶς
⁷ τὰς βαλκανικὰς χώρας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν Ἡσέρος μέχρι τοῦ 535, ὅτε ἡ ἑξαρχία τῆς ἑξαρχίας τοῦ Ἰλλυρικοῦ
⁸ μετετέθη ἐν τῇ πρώτῃ Ἰουστινιανῶν ἀρχίδῳ. βλ. τὴν λαμπρὰν ἐναίσθημον διατριβήν τοῦ ἀποστόλου τοῦ
⁹ μεγάλου Πανιστορίας Στόβου ἐπιφανῶν ἀρχιεπισκόπων Παναγιώτου "τὸ Ἰλλυρικόν", ἀθήναι 1919, σ. 19 μετὰ τὴν
¹⁰ πρὸς βιβλιογραφίας. καίτοι τὸ Ἰλλυρικὸν ἐκκλησιαστικῶς καὶ διοικητικῶς ὑπέκειντο ἐπὶ τὸ ἕνα ἀπὸ
¹¹ κεφάλαιον ἢ τοῦτο ἔχει τὴν ἑξαρχία τῶν μητροπολιτικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἕνα

μόνω ἐμείνω ἀνήμποτος. ἀπόκωδον ἔχ λαβήντων τὸν τοῦ Βιλαρὶς τοῦ πᾶσα νὰ
 ἀρίστη μεζόνων. Βαρίως ἔφερον οἱ Βυζαντινοὶ τὴν ἀκατανόητον ταύτην φιλοδοξί-
 ᾶν τοῦ Θεσσαλονίκης. Ἐν ἧ ὑφ' ἑστιάσει ταύτη οἱ ἰσχυροὶ ἐξουσίαν τοῦ ἐπισκόπου
 ἢ ὁμοφρονεῖν ταῖς αἰρετικαῖς ἀποκλήρυξαι αὐτῶν. Θεφάνης ὁ χρονογράφος γράφει:
 "τοῦ δὲ ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης διὰ φόβον τοῦ βασιλέως κωνσταντίνου ἡμετέρου τῷ
 κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπῳ μ' (40) ἐπίσκοποι τοῦ Ἰλλυρικῆ καὶ τῆς Ἑλλάδος συνε-
 δοῦτες ἐν ἑν δι' ἐγγράφου ὁμολογίας ἢ αὐτοῦ ἰδίου μητροπολίτου ἀπέστησαν ἀπ' αὐ-
 τοῦ καὶ ἐς Ῥώμην ἀμφαντες τῷ Ῥώμης κωνσταντίνου ἐγγράφῳ συνέδεντο. τὸν δὲ Θεσ-
 σαλονίκης ἐπίσκοπον Δεόδωρος ὁ ἰσαυρικὸς πατριάρχῳ ὀνομάζει ἀλόγως, μὴ εἰδὼς
 τὸ διαῖ".¹ Ἄλλ' αὐτοῦ τῆς Β' οἰκ. συνόδου ὁ τίτλος οὗτος ἀσυνέματος ἐκ μητροπολίτου
 ἀνεξαρτήτων θρόνων (οὗτος νῦν ὁ τοῦ ἀρχιεπισκόπου), ἢ φρασεύει ὁ Σωκράτης:
 "ἐθελαιώσαν τε (οἱ πατέρες τῆς συνόδου) τὴν ἐν Νικαίᾳ πίσυν καὶ πατριάρχῳ κατέ-
 σταν διανεμέμενοι τὰς ἐπαρχίας, ὥστε τοὺς ὑπὲρ διοίκον ἐπισκόπους ταῦ
 ὑπορρίοις ἐκκλησιαστικῆς μὴ ὑπερβαίνειν".²

Δὲν ὑπερβίβησαν γὰρ ἀποκλήρυξον οἱ ἐπίσκοποι οὗτοι τὸν αἰεὶ ἐπίσκοπον, ἀλλ'
 ἐκνήχθησαν καὶ πρὸς τὸν πᾶσαν. Βαβαίως τὸ ζήτημα ἦτο σοβαρὸν. Ὁ πατριάρχῳ πρὸς
 ἐν συνεφύτησεν, ἔλαχε ἀναβασθῆ ἐν τῷ θρόνον ὑπὸ τοῦ Μονοφυσίτου ἀδελφοφύλου
 ἀπασίς τῷ 511-518. ἔπειρεψε νὰ φασθῆ ἐν τῷ Ἁγίῳ Σοφίᾳ τὸ ἅγιος ὁ θεὸς
 μετὰ τῶν προσηύχῃ "ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς". αὕτη κατὰ μονοφυστικὴν ἠδὲ ἐκ-
 ῆμασεν ἀφορμῶν τῆς ἀνθρωπίνῃ φύσει τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν θλίαν παδοῦσαν ἐκ τῶν σταυρωθῶ.³

Theophanis Chronographia, rec. Carl. de Boor, Lipsiae, 1883, τ. σ. 162, 19. Ὁ φρούρος ἀποδα-
 ἀρχοντικῆς τοῦ ἱστορικοῦ λεβηκοῦ Α. Μασούτορας, εἶναι ὁρίνος, ὅπου ἔγραψε περὶ τοῦ τίτλου "πακα-
 ῖτατος", ὅπου ἠγέται ἐν ἧ ἐπαρχία τοῦ ὁ Θεσσαλονίκης, καὶ εὐρίσκει καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ὅτι
 ἴσασαι ἀπὸ ἀνίωραξιν κατὰ τοῦ τίτλου τοῦ οἰκιστοῦ πατριάρχου ἔειδον αὐτὸν ἐν τῷ ἐπισκό-
 πῳ ἢ νῦν ἐν οὐγγαρίᾳ. Ἦσθηκε λοιπὸν εὐδοκί, καὶ τὴν ὄντως καὶ ὁ Θεσσαλονίκης οὐκ ἔμωρον τὸ
 πομπικὸν εἶδετο, ἀλλὰ καὶ τὸν τίτλον ἔφερον "ἐν Ῥωμανίᾳ τινὸς αἰτίας" ("Μακεδ. ἡμερο-
 ῖγιον", 1912, σ. 151-152). Τὰ αὐτὰ γράφει καὶ ὁ Πιπέρμοβις, ὅπου ἔξελεγε καὶ ἐν τοῦ
 τῶν, ὅτι "ὁ μητροπολίτης Ἰνικῆ εἶχε σχεδὸν πατριάρχ. δικαιοδοσίαν φέρων ἐπίστε καὶ τὸν τιμῆ
 ἢ τὸν τίτλον τοῦ πατριάρχου μετὰ τῆς διαφορᾶς, ἐκ τῆς ἡδὲ δικαιοδοσίας τοῦ δὲν ἦτο ἀνεξαρτήτως καὶ
 βλοτικῆς ἀπορρέουσα ἐν τῷ ὁμοιωματικῶν τοῦ θρόνου αὐτοῦ, ἀλλ' ἔδωκεν ὅσοι μὲν τῷ πᾶσι
 ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσα τῶν ὁμοιωτικῶν" (ἐνδ' ἀνωτ. σ. 38. ἢ. Duchesne, "Eglises separees" σ. 282-3. Vaillhé,
 "L'annexion d'Illyrieum", "Echos d'orient", XIV, 1911, σ. 29-30). Πότε δὲ ὑπερβῆ ὁ Προκρούσιος;
 ἦτον, ὅτι ἐπὶ τῶν ταχῶν τοῦ ἐν Ἀττικῆ ναοῦ τῆς Ἀγγελόπου, ἐπαρτησικωφον: "Αἰάταξ τῆς ἐπὶ τοῦ ναοῦ
 μοσίας τοῦ ἀναρρωτάτου βασιλέως ἐν ἧ πανηγύρι" ("ἑτικὸν ἡμερολόγιον", Ζ', 1872, σ. 197)

καὶ ἰσπερ. εἰ 8. Migne, Patr. gr. 67, σ. 577. πατριάρχῳ
 ἦσαν ἰσπερ εἰρημῆνα τὰ ὑφ' ἑστίαι, ὅπου Μακεδόνιος Β' ὁ οἰκουμένη καθερῆθη τῷ 511, ἐκ δὲ ἠγέται
 τοῦ φρούρου (ἀδ. σ. 155) καὶ ἀπὸ καθερῆσθαι καὶ κατὰ τὴν γῆμιν ἐμφυλοθῆ ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ὅλος ἔστω
 δίκασε τὸν ἡμετέρον σὺν ὁμοιωτικῶν καὶ μὴ ἐκκλησιαστικῶν πατριάρχῳ κωνσταντινουπόλεως...

Ὁ παῖδας Ἐρμίστας εὐρίων ἀφορρῆν εἰλόχον, ἵνα ἐπιδειχθῆ ἑπὶ τοῦ ἐπισημῶστος τοῦ
Ἰλλυρικοῦ, ὑπεκίνησε τὸν Γότθον στρατηγὸν Βιταλιανόν, ὅστις συλλέξας στρατὸν ἐβί-
βην ἔφρασε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς βασιλευσούσης. Ὁ αὐτοκράτωρ τότε ἠναγκάσθη
νά συνεννοηθῆ ἑπὶ ἄρην τοῦ σχίσματος, ὅτι αἱ ὑπερφίαλοι τοῦ Ρώμης ἀξιώσεις ἐ-
χισαν αὐτὸν, ὥστε κακῶν κακῶς νά ἐμειώξῃ τοὺς ἀυτοκρατορῆνους. Ἐσαύτως ἐπί-
σης τοῦ Βονοφάνη ἐγένετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Λαρίσης. Οἱ ἐπισημοὶ τῆς θεο-
σαφείας ὑπαρχόμενοι ἐπὶ τὴν διοίκησιν τοῦ θεσσαλονίκου ἐχεροτόνησαν λα-

φιλοσοφία ἐκ τῆς ὑπεκρίσεως

Σαδὰ Μεσαιων. Βιβλιοθήκη τομ. VII, Παρω. 1894, σ. 104-105

ὅταν ἐπὶ αὐτοῦ τῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀνάστασις τῶν πρὸς
ἄρην ἐλισθησάντων τῶν χαρῶν τῶν ἐξ-αἰσίου, ἀναθεματίζονται
κατὰ τὸν φελλῶν φρεσὶν ὑπεκρίσεως ἐν τῷ πρῶτῳ τῶν διωδῶν
κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἐπισημαίνονται καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς θεοπροφητείας
ἀναστάσεως ἐπισημαίνονται ἐν τῷ Κελευθῶ κοινῶς ἀρετικῶν Πλάτων
« τοῖς εὐσεβῶν μὲν ἐπαγγελιομένοις, καὶ τῶν ἑλλήνων δὲ δυσσεβῆ δόγμα
τα τῆ ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας περὶ τῆ ψυχῆ ἀνθρώπου καὶ ἰ-
ρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἄλλων κτισμάτων ἀναιδῶς ἢ μάλλον ἀσεβῶς ἐ-
πισημαίνονται, ἀνάθεμα τῆς.

« τοῖς τῶν μωρῶν τῶν ἐξωθεν φιλοσόφων λαγορίων σοφίαν προτιμῶσι καὶ
τοῖς καθηγηταῖς αὐτῶν ἐπορίνοις... ἀνάθεμα τῆς. τοῖς λήγουσι ὅτι οἱ
τῶν ἑλλήνων σοφοὶ καὶ πρῶτοι τῶν αἰρεσιάρχων, οἱ παρὰ τῶν ἐπτά ἀγίων καὶ
καθολικῶν ἐποδῶν καὶ παρὰ πάντων τῶν ἐν ὀρθοδόξια λαοφάντων Πατέ-
ρων ἀναθέματι καθυποβληθῆναι, ὡς ἀλλότριον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας
διὰ τῶν ἐν λόγῳ αὐτῶν κίβδηλον καὶ ρυπαρῶν περιουσίαν, κρείττο-
ν ἐστὶν κατὰ πολὺ, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει καὶ τῶν εὐσεβῶν μὲν
καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν, ἄλλως δὲ κατὰ πάθος ἀνθρώπων ἢ ἀγῶνημα
πληρμελεσάντων, ἀνάθεμα. τοῖς καὶ ἑλληνικὰ διειρηθῆσαν μαθήματα,
καὶ μὴ διὰ παιδείων μόνον ταῦτα παιδευομένοις, ἀλλὰ καὶ τῶν δό-
ξων αὐτῶν ταῖς ματαίαις ἐπορίνοις, καὶ ὡς ἀληθῆς ποιῶντες, καὶ
ῥῆως αὐταῖς ὡς τὸ βέβαιον ἐχούσαις ἐμπειροίνοις, ὥστε καὶ ἑτέροις
ποτέ μὲν λάθρα, ποτέ δὲ φανερῶς εἰσέρχονται αὐταῖς καὶ διδάσκουν
ἐν ἰσδοικαίσις. ἀνάθεμα. τοῖς μετὰ τῶν ἄλλων μυθικῶν πλασμα-
των ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πλάτων μεταπλάττουσι, καὶ τὰς
λατωναῖας ιδέας ὡς ἀληθεῖς δεχομένοις, καὶ ὡς ἀδύποστατον τῶν
τῶν παρὰ τῶν ἰδίων (ἑρ. ιδεῶν) μορφῶσθαι λήγουσι, καὶ προφανῶς διαβά-
νουσι τὸ αἰτεροῦσι κατὰ Δημιουργοῦ, κατὰ αἰπὸν κατὰ μὴ εἶτα εἰς τὸ
εἶναι παραγαγόντες καὶ παίνα, καὶ ὡς ποιητῶν πᾶσιν ἀρχὴν καὶ τέ-
λεος ἐπιτιθέμενοι ἐξουσιαστικῶς καὶ δεσποτικῶς, ἀνάθεμα. »

Γεωργίου ὁ Ἰεροσολιμίτικος ἐδίδαξε τοῖς Πρωτομάστορας ἐν δὲ τῶν ἀρχαίων ἀναστάσεως
ἐπισημαίνονται καὶ αὐτῶν τῶν πρὸς θεοπροφητείας. Σαδὰ: αὐτ. σ. 104

Επίτιμς σατρα

1. Η άποσομολόγησι της ἐκκλησίας ~~ὁ ἀποστόλιος~~⁷¹⁰ Παῦλος εἰς Νικό-
βουιν Ἰαβείους ~~ἠγάπη~~^{ἠγάπη} ἐπι δὲ Νικοθήου ^{α) ἠγάπη} - ἡντικεισθαι της
ἡσυχίας - Η ἐπιγραφή του Στραβων ~~καὶ τὰ ἡσυχία καὶ ἐπι δὲ ἀδύπλη~~
ἡσυχίας καὶ Παύλου καὶ ἡ σκολὴ του ξενική του ἐν Νικοθήου
2. Ο ἀποστολὸς ἢ ἡ διάσταυρωσις πρὸς τον ~~ἐπίτιμον~~ ἐπιτιμητον.
προσανατολιμὸς της σωϊτικῆς φιλοσοφίας ἐπὸς τὴν εὐαγγελιων
διδασκαλιαν. Διότου ὁ ἔρανος εἰς τὴν σερνηλίκων του χαρακίη
ρος τὴν ἡσυχίαν